

Kalbim sanki küfür içinde, ama aklım Allah'ın varlığını tasdik ediyor. Aklın tasdik etmediği kabul etmediği bir şeyi, kalp tasdik eder mi? Aklıma gelen kötü düşünceler kalbin sözleri mi, yoksa lümme-i şeytaniye mi?

Aslında, o sözler sizin kalbinizin sözleri değildir. Ancak siz onu kendi kalbinize mal ediyorsunuz. Bunun delili ise, sizin bu durumdan mustarip olmanızdır. Bediüzzaman, bu durum için şu ifadeleri kullanıyor:

"O çirkin sözler, senin kalbinin sözleri değil. Çünkü, senin kalbin, ondan müteessir ve müteessiftir. Belki, kalbe yakın olan lümme-i şeytânîden geliyor."

"Vesvesenin zararı, tevehhüm-ü zarardır; yani onu zararlı tevehhüm etmekle, kalben mutazarrır olmaktır. Çünkü, hükümsüz bir tahayyülü hakikat tevehhüm eder. Hem şeytanın işini kendi kalbine mal eder; onun sözünü, ondan zanneder. Zarar anlar, zarara düşer. Zâten şeytanın da istediği odur."(1)

Yani gerçekte o sözlerin hiç bir zararı yoktur. Ancak şeytan, o sözleri zararlı göstermeye çalışır. Sizin de onu zararlı kabul etmeniz şeytanın beklediği sonuçtur. Şu sözler, durumunuzu tam ifade etmektedir; **Hem şeytanın işini kendi kalbine mal eder; onun sözünü, ondan zanneder.** Yirmi Birinci Söz'ün İkinci Kısmı olan Vesvese Risalesini baştan sona okumanızı tavsiye ederiz..

(1) bk. [Sözler, Yirmi Birinci Söz.](#)